

Празникът „Тяло и Кръв Христови”

Шествието за Тяло и Кръв Христови онагледява Христовото присъствие в градовете и селата по света. Но това присъствие не бива да бъде (...) само за един ден, една шумотевица, която заглъхва и се забравя.

Днес, на празника Тяло и Кръв Христови, ще размишляваме заедно над безпределната любов, която подбуди нашия Господ да остане с нас под формата на светите дарове... (Пар. 150)

Нашият Бог пожела да остане в Дарохранителницата, за да бъде наша храна, за да ни дава сили, за да ни богоуподобява, за да можем да осъществим нашите задачи и нашите усилия да дадат резултат.

Това ежедневно възобновявано чудо на светата Евхаристия притежава всички характерни черти на Христовия начин на действие. Въпреки, че е съвършен Бог и съвършен Човек, Господар на небето и на земята, Той ни се дарява като храна по най-естественния и обикновен начин. И очаква нашата любов вече почти две хиляди години. Това е много време, но и не толкова много – когато има любов, времето лети неусетно.

Сещам се за едно чудно галисийско творение от сборника песни, посветени на Дева Мария, дело на крал Алфонсо X Мъдри

(крал на Кастилия). Става дума за стара легенда; тя разказва как един монах простодушно помолил Дева Мария да види рая, дори да е само за миг. Девата изпълнила молбата му и добрият монах бил пренесен в рай. Когато се върнал, не познал никого в манастира. Неговата молитва, която смятал за съвсем кратка, била траела цели три века. Три века не са нищо за едно любящо сърце. Така си обяснявам тези две хиляди години, през които Христос ни очаква в Евхаристията. Това е търпеливото очакване на Бог, Който обича хората, Който ни търси, Който ни приема такива, каквито сме: ограничени, егоисти, непостоянни, ала способни да открием безкрайната Му любов и изцяло да Му се посветим.

От любов Исус дойде на земята и остана между нас в Евхаристията с желание да ни научи да

обичае. „Понеже бе възлюбил Своите, които бяха в света, Той ги възлюби докрай“ (Йоан. 13:1). Така свети Йоан започва разказа за случилото се в навечерието на Пасхата, когато Исус – по думите на свети Павел – „взе хляб и поблагодари, преломи и каза: вземете, яжте, това е Моето тяло, за вас преломявано, това правете за Мой спомен. Взе също и чашата подир вечеря и каза: тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете, колчем пиете, за Мой спомен“(1 Кор. 11:23-25).... (Пар. 151)

На този празник в много градове по света християните с шествие придружават Господ. Той, скрит в Святото Причастие, обхожда улици и площади – както по време на земния Си живот – среща се с желаещите да Го видят, застава на пътя на онези, които не Го търсят. Така Исус се явява още веднъж

сред Своите. Как отговаряме на този повик на Учителя?

Трябва да сме наясно, че външните прояви на любов (към Христос) трябва да извира от сърцето и после да се проявят на дело в нашето християнско поведение. Ако сме обновени чрез приемането на Тялото Христово, трябва да го покажем на дело. Нека нашите мисли бъдат искрени: мисли на помирение, на всеотдайност, на служба на другите. Нека нашите думи да отговарят на истината, да бъдат ясни и уместни; да утешават и помагат и най-вече да носят на другите Божията светлина. Нашите дела да бъдат последователни, полезни, навременни и да излъчват „Христово благоухание“ (2 Кор. 2:15) което ни напомня за Неговия начин на действие и живот.

Шествието за Тяло и Кръв
Христови онагледява Христовото
присъствие в градовете и селата
по света. Но това присъствие не
бива да бъде –подчертавам- само
за един ден, една шумотевица,
която заглъхва и се забравя.
Преминаването на Исус до нас ни
напомня, че сме длъжни да Го
откриваме и в нашите обичайни
занимания. Успоредно с това
тържествено шествие трябва да
върви мълчаливото и скромно
шествие на обикновения живот
на всеки християнин – човек като
всички други, обаче имал
щастие да получи благодатта на
вярата и мисията да живее така,
че Христовото послание да
прозвучи отново в днешния свят
(...)

И така, нека помолим Господ да
ни даде благодатта да бъдем
евхаристични души; да ни
помогне нашето лично общение с

Него да носи радост, спокойствие и стремеж към справедливост. Така ще помогнем на другите да познаят Христос, ще допринесем Той да застане в центъра на всяка човешка дейност. Тогава ще се изпълни обещанието на Исус: *„И кога Аз бъда издигнат от земята, всички ще привлека към Себе Си“* (Йоан 12:32). (пар. 156).

Св. Хосемария, „Исус е, Който преминава”, пар. 150,151 и 156.

pdf | документ, генериран
автоматично от [https://opusdei.org/bg-
bg/article/praznikt-tialo-i-krv-khristovi/](https://opusdei.org/bg-bg/article/praznikt-tialo-i-krv-khristovi/)
(22.03.2026)